

[Tove Lindbo Larsen]

For at undgå misforståelser vil jeg gerne gøre opmærksom på, at når vi har formuleret vores betænkning bidrag på den måde, som tilfældet er, så er det naturligvis ikke, fordi vi vil kompensere nogen, som ikke har ordningen. Vi mener, det er hamrende urimeligt, at man ikke i hele landet kan tilbyde en kørselsordning for stærkt bevægelseshæmmede, og de, der ikke allerede har indført det, skal naturligvis ikke præmieres.

Arne Melchior (CD):

Ved førstebehandlingen af dette forslag til lod jeg mig en lydelig undren over, at trafikministeren undlod at tage stilling til, hvorvidt han ville støtte forslaget eller ej. På denne baggrund finder jeg det naturligt at kvittere for, at ministeren nu endda går så vidt som at sige, at han glæder sig til at gå i gang med arbejdet, ligesom jeg vil glæde mig over, at syv af Folketingets partier, altså også regeringspartierne, nu går ind for dette forslag.

Med hensyn til betalingen er jeg ganske enig med ministeren i, at det primære må være, at det er de raske brugere af kollektiv trafik, der gennem en lille bitte merbetaling viser solidaritet over for dem, der har en eller anden hindring, og at det altså betales i den sektor, hvori problemet opstår, og af de raske brugere af den pågældende tjeneste. Det er noget, der har været enighed om faktisk fra firkloverregeringens tid; sådan bør det være inden for de forskellige områder, hvor legems- eller sansehandicap kan forekomme, og jeg er kun glad for, hvis det er det, der bliver ledetråden, altså i henhold til beslutningsforslagets bemærkninger.

Kun lige et lille suk til sidst. Ministeren sagde her noget om ujævn fordeling landet over, og at der må være fleksibilitet, og så var der tale om plejehjemsbeboere, som hidtil har været underprivilegerede, som har været direkte udelukkede, selv i de amter, hvor ordningen fandtes, fordi man, når man bor i et plejehjem, er udelukket fra de samme transportmuligheder som andre. Derfor vil jeg gerne understrege, at nøgleordet, hr. minister, når nu denne sag skal bringes ind i paragraffer og ordnede forhold, må være ligeberettigelse til transport for alle borgere ud fra et solidaritetsprincip.

Jeg håber, at disse forbehold om ujævn fordeling og fleksibilitet ikke på nogen måde vil skygge for det formål, at der skal være ligebe-

rettigelse for enhver borger. Hvad enten der er mange handicappede i en gade eller i en kommune, eller der er 1 plejehjem eller 4 eller ingen, så må den enkelte person, som er hæmmet af et handicap, op på omgangshøjde, få lige rettighed til at færdes i samfundet med alle dem, som kan selv.

Trafikministeren (Ikast):

Jeg vil gerne takke fru Tove Lindbo Larsen for understregningen af den enighed, der er i vurderingen og fortolkningen af den betænkning, der er skrevet her.

Til hr. Arne Melchior vil jeg gerne sige: Jamen vi er enige, hr. Arne Melchior, men hr. Arne Melchior ved også godt, at dér, hvor jeg kommer fraovre i det mørke Jylland, har vi altså ikke så gode forhold, som man har her på Sjælland; det er meget ujævnt fordelt, desværre. Jeg kan vel sige til hr. Arne Melchior, at ligeberettigelse og udjævning af ulighederne, det er det, vi skal frem til, og det skal vi forsøge at lave bedst muligt.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslaget til folketingsbeslutning vedtoges med 112 stemmer (S, KF, V, SF, CD, RV og KRF) mod 8 (FP).

Formanden:

Dette vil blive meddelt trafikministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

13) Anden behandling af lovforslag nr. L 170:

Forslag til lov om indfødsrets meddelelse.

Af indenrigsministeren (Thor Pedersen).

(FremSAT 24/4 91. Første behandling 2/5 91. Betænkning 3/5 91).

Der var stillet 36 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.